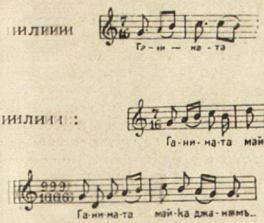

Последниятъ видъ, резултатъ отъ аналогична промѣна на оригиналния пѣсевненъ видъ въ $^2|_4$, е използванъ въ известната хорова пѣсень отъ Д. Христовъ съ сѫщитѣ думи, която въ прекения това, че се смѣта градена върху народенъ мотивъ, е въ сѫщность индивидуално творчество въ народенъ духъ.

Българскиятъ напѣвъ и свързанитѣ съ него хореографски форми.

Надали другъ народъ има толкова много и разнообразни игри (танци), колкото българския. Само съ мѣрката въ връзка и съ различния строежъ и на музикалнитѣ периоди, се играятъ множество игри, които носятъ най-различни названия. Оригиналнитѣ метрични форми съ полуудължени времена сѫщо тъй сѫ основа на различни и твърде интересни игри, всѣка съ особни имена: пайдушка ($^5|_{16}$), обикн. или женска ржженица или чепница ($^7|_{16}$-а), мѫжка ржженица ($^7|_{16}$-б) и пр. или манедонско хоро (вижъ изложението за 3-тата група тактови форми).

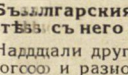

Българската народна хореография не е още основно проучена. Довежданието ѝ до научно достояние ще покаже и въ това направление дарбата на българския народъ въ пластичното изкуство — танца, а тъй сѫщо неизчерпаемата му физическа енергия и жизнерадость въ проявяване душевни вълнения чрезъ реални движения. Езикътъ, пѣсеньта и танца, свързани неразривно съ бита на народа и природата, и презъ дни на най-тежки изпитания, сѫ подхранвали и калили нашиционалния му духъ, който при благоприятни условия за културенъ възходъ се очаква да даде богати плодове въ всички области на изкуството.

Бюгелхорна, фр. Bugle, нѣм. Bügelhorn — духовъ меденъ инструментъ — пехотинската сигнална тръба. Въ 1770 се явяватъ Б-ни съ дупки и клапи въ B и A строй, произвеждащи основнитѣ тонове, а следъ това се явяватъ и такива съ 3 вентили, образувайки следнитѣ видове: Пиколо въ Es, Флюгелхорна въ B., Алтхорна въ Es и Тенорхорна въ B. — употрѣбими само въ духовитѣ военни оркестри.

Бюкенъ, Ернстъ — Bücken, Ernst — музикаленъ изследователь, род. 2 май 1884 въ Ахенъ, училъ при Кройеръ, Зандбергеръ и Курвуазие въ Мюнхенъ, професоръ и ръководитель на научно музикалния институтъ въ Кьолнския университетъ. Писалъ: „Водачъ и проблеми на новата музика", „Музикални характерни глави", „Музиката на рококо и класиката" (въ издаваното отъ него на голѣми тетради извънредно ценно дѣло — Handbuch der Musikwissentschaft — (въ което, покрай ценнитѣ есета, има и извънредно много нотни примѣри, картини и илюстрации отъ високо художествено качество и голѣма репродуктивна стойность), „Музиката на XIX в. до модернитѣ" (сѫщо тамъ). Освенъ това, Б. издава и единъ „Наръчникъ на музикалното възпитание".

Бюловъ, Хансъ Гвидо Фрайхеръ фонъ — Bülow, Hans Guido, Freiherr von — виденъ пианистъ и диригентъ, род. 8 януар. 1830 въ Дрезденъ, умр. 12 февр. 1894 въ Каиро, синъ на писатель — десетгодишенъ започва да учи пиано при Фр. Викъ и хармония при Ебервайнъ. Следъ като свършва гимназия въ Щутгартъ, кѫдето 1836 семейството се преселва, той постѫпва 1848 въ Лайпцигския университетъ за да изучава право, като успоредно съ това учи и контрапунктъ — при Морицъ Хауптманъ. На следнята година, по причина на политическитѣ събития, отива въ Берлинъ. Тукъ Б. има случай да прочете Вагнеровата книга „Изкуство и революция" и да се приобщи съ неговитѣ идеи и разбирания. Следъ като вижда презъ следнята година „Лоенгринъ" въ Ваймаръ, той решава да се посвети всецѣло на музиката и отива при пребиваващия по това време въ Цюрихъ Вагнеръ. За малко време